

Full diocesà

1 de maig del 2022

p4 – Renovació del Museu Diocesà i Comarcal de Solsona

p5 – Tridu pasqual a la catedral amb el bisbe Francesc

La llibertat de consciència

La llibertat no es pot separar dels altres drets humans, que són universals i inviolables. El primer d'aquest drets és el dret a la vida, des de la seva concepció fins a la seva conclusió natural, que condiciona l'exercici de qualsevol altre dret i comporta, en particular, la il·licitud de tota forma d'avortament provocat i d'eutanàsia. La proclamació d'aquests drets és una defensa enfront de les temptacions totalitàries i de la tendència que els poders públics tenen d'envair la vida de les persones en tots els seus àmbits o de disposar-ne en funció dels seus interessos.

La nota doctrinal sobre l'Objecció de Consciència feta pública les darreres setmanes posa en relleu que la nova visió dels drets humans que s'està imposant en els últimes dècades està marcada per un individualisme que no accepta cap límit ètic i que ha portat a fer que els poders públics reconeguin uns nous «drets» que en realitat són la manifestació de desitjos subjectius.

La recent aprovació de la llei de l'eutanàsia, que permet la seva pràctica i la considera un dret de la persona, condueix

a deixar sense protecció la vida humana. I, encara que mai abans l'ésser humà no havia tingut un sentit tan fort de la seva llibertat, aquesta és amenaçada per estats i grups de poder que volen influir en la consciència de les persones. La utilització del poder per modelar la consciència moral constitueix una amenaça a la llibertat.

En aquest marc, i en parlar de llibertat religiosa i de consciència, la llibertat no pot ser entesa com un dret a actuar al marge de tota exigència moral. El respecte a la llibertat de totes les persones constitueix una obligació dels poders públics i es manifesta en la llibertat religiosa i de consciència. Avui vivim immersos en una cultura que no valora el signe religiós com un factor positiu per al desenvolupament de les persones i les societats: en la base de moltes legislacions que s'estan aprovant ara hi ha el principi que hem de viure com si Déu no existís. I així es tendeix a menystenir el fet religiós i reduir-lo a quelcom purament privat, a negar la rellevància pública de la fe i a relegar la llibertat religiosa a un fet secundari. *(Continua a la pàgina 6.)*

«Tireu la xarxa a la dreta de la barca i pescareu»

Diümenge III de Pasqua / Cicle C

Lectura dels Fets dels Apòstols

En aquells dies els apòstols comparegueren davant el sanedrí, i el gran sacerdot començà així el seu interrogatori: «Us vam prohibir severament d'ensenyar res més en el nom de Jesús, però vosaltres heu omplert Jerusalem de les vostres doctrines i voleu fer-nos culpables de la sang d'aquest home.» Pere i els apòstols contestaren: «Obeir Déu és primer que obeir els homes. El Déu dels nostres pares ressuscità Jesús, que vosaltres havíeu mort penjant-lo en un patíbul. La dreta de Déu l'ha enaltit com a Capdavanter i Salvador, per concedir al poble d'Israel la conversió i el perdó dels pecats. Nosaltres en som testimonis, i n'és també testimoni l'Esperit Sant que Déu ha donat a tots els qui l'obeeixen.» Ells prohibiren als apòstols de parlar més en nom de Jesús, i els deixaren anar. Els apòstols es retiraren del tribunal del sanedrí, contents que Déu els considerés dignes de ser maltractats pel nom de Jesús.

(5,27b-32.40b-41)

Salm responsorial

Amb quin goig us exalço, Senyor!

[29]

Lectura de l'Apocalipsi de sant Joan

Jo, Joan, tot mirant la visió vaig sentir les veus d'una multitud d'àngels que rodejava el tron de Déu, junt amb els vivents i els ancians. Eren milers i miríades de miríades que cridaven: «L'Anyell que ha estat degollat és digne de rebre tot poder, riquesa, saviesa, força, honor, glòria i lloança.» Després vaig sentir totes les criatures que hi ha al cel, a la terra, sota la terra i al mar, totes les que hi ha en aquests llocs, que deien: «Al qui seu al tron i a l'Anyell sigui donada la lloança, l'honor, la glòria i el poder pels segles dels segles.» Els quatre vivents responien: «Amén.» I els ancians es prosternaren adorant.

(5,11-14)

Lectura de l'evangeli segons sant Joan

En aquell temps, Jesús encara s'aparegué als deixebles vora el llac de Tiberíades. L'aparició fou així. Es trobaven plegats Simó Pere, Tomàs el Bessó, Natanael, de Canà de Galilea, els fills de Zebedeu i dos deixebles més. Simó Pere

els digué: «Me'n vaig a pescar.» Els altres li respongueren: «Nosaltres també hi venim.» Sortiren tots i pujaren a la barca, però aquella nit no pescaren res.

Quan ja clarejava, Jesús s'aturà vora l'aigua, però els deixebles no el reconegueren. Ell els digué: «Nois, no teniu res per a menjar?» Li contestaren: «No.» Els digué: «Tireu la xarxa a la dreta de la barca i pescareu.» Ho feren així i ja no la podien treure de tant de peix com hi havia. Llavors aquell deixeble que Jesús estimava diu a Pere: «És el Senyor.» Així que Simó Pere sentí aquestes paraules, es posà la roba que s'havia tret i es llançà a l'aigua. Els altres deixebles, que eren només a uns noranta metres de terra, vingueren amb la barca, estirant la xarxa plena de peix.

Quan baixaren a terra veieren un foc, amb peix i pa content-se sobre les brases. Jesús els diu: «Porteu peixos dels que acabeu de pescar.» Simó Pere pujà a la barca i estirà cap a terra la xarxa: hi havia cent cinquanta-tres peixos grossos. Tot i haver-hi tant de peix, la xarxa no s'esquinçà. Jesús els digué: «Veniu a esmorzar.» Cap dels deixebles no gosava preguntar-li qui era; ja ho sabien, que era el Senyor. Jesús s'acostà, prengué el pa i els el donava. Igual va fer amb el peix. Era la tercera vegada que Jesús s'apareixia als deixebles després de ressuscitar d'entre els morts. [...]

(21,1-19)

«Cap dels deixebles no gosava preguntar-li qui e era; ja ho sabien, que era el Senyor»

Obeir i reconèixer

Carles Riera i Fonts, pvre.

Abans de reconèixer-lo ja el creuen: tornen a calar les xarxes. Primer no havien pescat res, i ara aconseguen tant de peix que s'han d'ajudar entre ells per a recollir-lo.

El misteri de Déu no és ni un mer obstacle, ni un problema, ni un enigma, que poden ser resolts, sinó que sobrepassa la raó i, per tant, és objecte de quelcom que està per damunt de la raó: la fe. Creure o no creure. Pere, que havia negat tres vegades el Mestre, ara ha de respondre si l'estima també tres cops.

Sempre són compatibles la bondat divina i la llibertat humana. No som pas putxinel·lis ni robots teledirigits. Ens podem instal·lar, a voluntat, en el dubte o en la confiança, en la passivitat o en la inquietud per cercar, sabent que «el cor té les seves raons, que la raó no coneix» (Pascal).

Jesús proveeix, dona suport, sosté («prengué el pa i els el donava»). Sorprenentment, «tot i haver-hi tant de peix, la xarxa no s'esquinça».

La bondat de Déu ha davallat a la terra i al mar, en Jesucrist. *Duc in altum!*: navegueu mar endins! Qui vulgui fer la singladura —segons una proposta de vida, un programa, un projecte— sap que comptarà amb el buf de l'Esperit, amb l'alè diví.

Per Jesucrist, quan el reconeixem, la humanitat és transcendida i portada fins a Déu. I tot per Amor, «l'amor que mou el sol i les altres estrelles» (Dant).

La imatge

La pesca dona molt de joc a l'hora de parlar de la Resurrecció de Jesús. Els apòstols tornen a pescar, allà d'on els havia tret Jesús quan els va triar. Només pescaran quan faran cas d'un desconegut que va per la vora i descobreixen qui és. Ells acaben fent-li cas, com refent el galdós camí que van fer per la Passió. Acaba amb un esmorzar col·lectiu.

La pesca miraculosa (1870). Gustave Doré

Agenda

Lit. hores: Setmana III

2 dilluns

—Sant Atanasi, bisbe i dr.

—Santa Zoe, mr.

Ac 6,8-15/Salm 118/Jo 6,22-29

3 dimarts

—Sants Felip i Jaume el Menor, apòstol.

Antiga festa de la Santa Creu

1C 15,1-8/Salm 18/Jo 14,6-14

4 dimecres

—Sant Silvà, bisbe mr.

Ac 8,1b-8/Salm 65/Jo 6,35-40

5 dijous

—Sant Àngel de Sicília, carmelita

Beat Salvi Huix, bisbe mr.

Ac 8,26-40/Salm 65/Jo 6,44-51

6 divendres

El martiri de Sant Joan, apòstol i evangelista

—Sant Joan de Bícclarum, bisbe de Girona

—Sant Domènec Savio

Ac 9,1-20/Salm 116/Jo 6,52-59

7 dissabte

La Mare de Déu del Diví Pastor

La Mare de Déu dels Desamparats

Ac 9,31-42/Salm 115/Jo 6,60-69

8 diumenge IV de Pasqua / cicle C

El Patrocini de la Mare de Déu

Jornada mundial de pregària per les vocacions

Jornada de vocacions nadiues

Ac 13,14.43-52/Salm 99/Ap

7,9.14b-17/Jo 10,27-30

El Museu de Solsona, cap a un centre obert i acollidor

Museu Diocesà i Comarcal de Solsona

El Museu de Solsona inicia una etapa d'obres que l'han de portar a assolir un objectiu estratègic primordial: projectar una imatge de museu més obert i accessible.

Per a aconseguir-lo, una de les accions principals serà construir un nou accés a peu de carrer que permetrà visualitzar molt millor la institució. Aquesta nova entrada es construirà a la planta baixa del Palau Episcopal i permetrà donar accés directe des de la plaça a les sales del recinte. Es crearà un espai d'acolliment obert a l'exterior que inclourà botiga, taquilles i serveis adaptats. Des d'aquí un ascensor, i una escala, donaran accés directe a l'inici dels espais museïtzats.

El canvi d'ubicació de l'entrada donarà lloc a un nou espai per a exposicions temporals on ara hi ha la recepció. Amb això s'aconseguirà una sala òptima, tant per espai com per instal·lacions, per a poder dur a terme muntatges expositius de diversos formats. Es construiran també uns nous banys totalment accessibles i una zona d'oficines i despatxos, tot això on actualment hi ha la sala d'exposicions més gran.

Una de les altres grans accions d'aquesta transformació és la nova museïtzació de la sala on es troben les pintures murals de Sant Quirze de Pedret, sens dubte la sala icona del museu per tractar-se d'un dels conjunts de pintura mural més excepcionals d'Europa. El projecte consisteix a reformular la sala per tal de transmetre un missatge al màxim d'entenedor i que transmeti, no solament la idiosincràsia per la qual fou concebut el conjunt de pintura mural, sinó també la seva pròpia història amb totes les seves vicissituds. Aquesta remodelació s'obrirà al gran públic el mes de maig vinent.

El projecte global, que inclou totes les accions descrites, es podrà dur a terme gràcies a les ajudes econòmiques per al cofinançament del PO Feder de Catalunya en l'àmbit dels equipaments museístics del Departament de Cultura de la Generalitat de Catalunya, del projecte Romànic Obert de la Fundació «La Caixa», de la Diputació de Lleida i el suport i la gestió dels membres del patronat del museu: el bisbat de Solsona, la Direcció General de Patrimoni Cultural de la Generalitat de Catalunya, l'Ajuntament de Solsona i el Consell Comarcal del Solsonès.

Necrològica

Mn. Lluís Solsona i Bernat

El dia 13 d'abril va morir Mn. Lluís Solsona i Bernat, de noranta-un anys d'edat. Residia des de feia anys a la ciutat de Lleida. Havia nascut el dia 13 de setembre de 1930 a Vilanova de Bellpuig. Va cursar els estudis eclesiàstics al Seminari de Solsona i fou ordenat prevere el 17 de juliol de 1955. Va servir pastoralment les parròquies de Mollerussa, Lloberola, Sallent, Sant Ramon, Tarroja, Sant Guim de la Plana, Sidadamon i Cervera. Els seus càrrecs pastorals foren: membre del Consell Presbiteral, arxiprest de la Segarra, vicari episcopal de la zona Urgell-Segarra, membre del Col·legi de Consultors, membre del Consell Diocesà de Pastoral i arxiprest del Pla d'Urgell. També va estar dues vegades a Hondures como a missioner. Des de la jubilació, l'any 2003, va residir a Mollerussa fins fa uns anys, en què anà a viure a Lleida. Des de la diòcesi agraïm a Mn. Lluís tot el seu ministeri presbiteral. Preguem per ell.

Tridu Pasqual a la catedral de Solsona amb el bisbe Francesc

Redacció / Fotos: Ramon Estany

Aquesta Setmana Santa del 2022 el bisbe Francesc Conesa ha celebrat el seu primer Tridu Pasqual com a titular de la diòcesi de Solsona. Les cerimònies van començar amb la benedicció de Rams a la plaça, després de dos anys de no fer-se amb motiu de la pandèmia. El bisbe, acompanyat per un grup de preveres de Solsona, va beure els rams dels fidels assistents.

El Dijous Sant va començar el Tridu Pasqual amb la missa de la Cena del Senyor. És el dia de la fraternitat, ja que Jesús en el darrer sopar va rentar els peus als deixebles, fent-se servidor dels altres. També el bisbe Francesc rentà els peus d'alguns fidels, tal com és costum. En acabar, el prelat, acompanyat pel rector de la parròquia i pel capellà del Claustre, tot portant la custòdia es va a dirigir al Monument per resar davant el Senyor.

El Divendres Sant hi hagué el viacrucis pels carrers de la ciutat, presidit pel rector, Mn. Lluís Ruiz. El bisbe hi va participar com un fidel més. Després es va resar l'ofici de lectura i es feu una meditació, a la catedral, davant el Monument. A la tarda va tenir lloc la celebració de la Passió del Senyor. El bisbe amb tota humilitat es va agenollar davant el Crist crucificat. Després va presidir tota la celebració, acompanyat pel degà del capítol i el rector.

El Dissabte Sant va començar al matí amb el res de l'ofici de lectura i meditació davant la creu. A la nit tingué lloc la solemne Vetlla Pasqual, la celebració cristiana més important de l'any, rica en símbols, cerimònia de renovació de l'aigua i el foc i plena de textos bíblics que ens recorden les pàgines principals de la Sagrada Escriptura relatives a la Pasqua del poble d'Israel.

El Diumenge de Pasqua, després de la missa, el bisbe Francesc pogué gaudir del cant de les caramelles davant la porta del palau episcopal. Cal destacar que és la primera vegada que el bisbe escolta les caramelles, ja que ni a Elx ni a Menorca no existeix aquesta tradició.

La consciència davant les temptacions totalitàries

Redacció

Prové de la pàgina 1

En l'exercici de la llibertat, cada persona ha de prendre aquelles decisions que condueixen a la consecució del bé comú de la societat i del seu propi bé personal. Decidir i actuar segons la pròpia consciència constitueix la prova més gran d'una llibertat madura i és una condició per a la moralitat de les pròpies accions. Som davant l'element més personal de l'ésser humà, que en fa una criatura única i responsable davant de Déu.

Certament, actuar segons la pròpia consciència no sempre és fàcil: exigeix la percepció dels principis fonamentals de moralitat, la seva aplicació a les circumstàncies concretes a través dels discerniments i la formació d'un judici sobre els actes que es volen realitzar. Cal reconèixer aquelles situacions en què ens veiem sotmesos a les influències de l'ambient cultural on vivim, a les pressions exteriors i als propis desitjos.

El ciutadà té l'obligació en consciència de no seguir les prescripcions de les autoritats civils quan els preceptes legals són contraris a les exigències d'ordre moral, als drets fonamentals de les persones o als ensenyaments de l'Evangeli. Què és l'objecció de consciència? Suposa que una persona posa el dictat de la seva consciència per davant del que ordena o permet la llei.

No és una concessió del poder, sinó un dret prepolític, conseqüència directa del reconeixement de la llibertat religiosa, de pensament i de consciència. Per aquesta raó, l'estat no pot restringir-lo o minimitzar-lo amb el pretext de garantir l'accés de les persones a certes pràctiques reconegudes legalment, i presentar-ho com un «atemptat» contra els altres.

L'elaboració d'un registre d'objectors a determinats actes permesos per la llei atempta contra el dret de tot ciutadà a no ser obligat a declarar sobre les seves pròpies conviccions religioses o ideològiques. De tota manera, i com assenyala la mateixa Congregació per a la Doctrina de la Fe, on legalment s'exigeixi aquest requisit, els agents sanitaris no han de vacil·lar a demanar l'objecció de consciència

com un dret propi i com contribució específica al bé comú. El cristià no ha de prestar col·laboració, ni tan sols formal, a aquelles pràctiques que, essent admeses per la legislació civil, estan en contrast amb la llei de Déu. L'avortament i l'eutanàsia són crims que cap llei humana no pot pretendre d'eliminar.

Les institucions sanitàries catòliques constitueixen un signe concret de la manera com la comunitat eclesial es fa càrrec dels malalts, i són cridades a exercir la seva missió des del respecte als valors fonamentals i a aquells cristians constitutius de la seva identitat, a través de l'abstenció de comportament d'evident il·licitud moral. Qui no es deixa vèncer per la por està recorrent el camí que condueix a la veritable llibertat, la qual únicament es troba en Crist.

Només 8 països han legalitzat l'eutanàsia

Dels més de 190 països que hi ha al món, representa és un percentatge molt petit. Darrerament han rebutjat legalitzar-la Portugal i Finlàndia.

Posa en crisi els metges

«Per primera vegada a la història, el metge serà el gestor de la mort dels seus malalts, cosa absolutament inaudita i que va en contra dels principis més essencials» (Dr. Marcos Gómez, expert en cures pal·liatives i bioètica)

Tots hi estem implicats

«Els cristians hem d'actuar des de la coherència de la fe. Això ens exigeix respectar la dignitat de les persones i defensar el dret de tothom a actuar d'acord amb la pròpia consciència. Aquesta nota vol indicar als cristians els camins perquè, en la nostra actuació, diguem un sí a la vida i un sí a la llibertat» (Mons. Benavent, president de la Comissió Episcopal per a la Doctrina de la Fe).

En primera persona

Clara Gutiérrez Aparcero és metgessa de família i màster en cures pal·liatives. Treballadora del PADES al Baix Llobregat, ens explica la seva experiència:

«En deu anys essent metgessa de cures pal·liatives m'hi he trobat dues vegades: una malalta amb ELA i un pacient amb càncer.

En aquell moment l'eutanàsia no era legal; els vaig explicar que no la podia practicar. No vaig entrar en qüestions personals o ètiques. Vaig explorar la raó de la seva petició, què els feia patir, quines coses donaven sentit a la seva vida, vaig intentar acollir i comprendre el seu sofriment... Em vaig comprometre a acompanyar-los i alleujar el que el estigués a les meves mans. Els vaig oferir que, arribat el moment, si era necessari i estava indicat, podríem fer una sedació pal·liativa.»

Com explicaries a un malalt o als seus familiars que, en consciència, no pots vols contribuir a l'eutanàsia amb l'exercici de la teva professió?

«Com a professional mèdic estic al servei del malalt. Els escoltaria i intentaria comprendre i acollir el seu patiment, els explicaria que els ajudaré en aquest procés dolorós, posant totes les eines disponibles per a alleugerir el seu dolor, però

no puc posar fi a la seva vida, perquè crec que la vida i la mort no estan a les meves mans. Els oferiria el meu suport per a fer front a aquesta etapa de final de vida des d'una perspectiva integral i respectant la seva dignitat. Els parlaria de la sedació pal·liativa, però no podria aplicar-los l'eutanàsia. L'eutanàsia no és un acte mèdic. Sento que donar mort a algú és fer mal, i el nostre codi deontològic estableix que el primer és no fer mal i protegir la vida.»

Com concretes professionalment la teva opció per la vida en l'exercici ordinari de la teva feina?

«M'esforço perquè els malalts i els seus familiars se sentin ben atesos, cuidats i estimats. Veig morir persones cada dia i les acompanyo en el procés de davallada, acollint-los en la seva totalitat, escoltant les seves necessitats, fent més lleugers els símptomes desagradables, planificant conjuntament les decisions... Intento ajudar-los a millorar la seva qualitat de vida i a trobar-hi sentit fins al final, malgrat la seva situació de fragilitat i dependència. Amb els companys sóc clara en les meves conviccions, saben com penso i el que visc i crec que ho respecten. M'agrada obrir debat i donar llum a la nostra pràctica clínica.»

Notícies Breus

Eutanàsies sense petició

En els estats en què s'ha legalitzat, cada any augmenta el nombre de pràctiques d'eutanàsia. A Bèlgica, per exemple, s'han multiplicat per deu entre el 2003 i el 2019.

Quasi la meitat de les infermeres admeten haver participat en casos d'eutanàsia sense la petició explícita del pacient.

Sense llei de cures pal·liatives

Espanya no té casp llei de cures pal·liatives, cures que estimulen el suport i l'acompanyament dels malalts i fan suportable la falta de reconeixement humà i la soledat que hi darrere una demanda d'eutanàsia. El 60% dels malalts que les necessitaven l'any 2017 no les van rebre.

L'objecció de consciència

El Tribunal Constitucional ha determinat que «l'objecció de consciència és un dret reconegut explícitament i implícitament en l'ordenament constitucional espanyol» i ha assenyalat que «forma part del contingut del dret fonamental a la llibertat ideològica i religiosa reconegut en la Constitució».

El laic, Església present al món

Francesc Conesa, bisbe de Solsona

Benvolguts diocesans,

Els cristians laics tenen de vegades la tendència a recloure's en tasques intraeclesials, oblidant que el seu propi camp d'acció, on són insubstituïbles, és la vida pública i quotidiana. Molts laics treballen de gust en les coses de la parròquia o la diòcesi, però tenen por de manifestar-se com a tals en la vida social. Tanmateix, la seva tasca primera i immediata —encara que no única— és posar en pràctica totes les possibilitats cristianes i evangèliques en el camp de la realitat social, en el món de l'economia, de la vida pública, de les institucions intermèdies que vertebrèn la societat, en l'àmbit de la cultura, les ciències, l'art, la vida internacional i la pau, els mitjans de comunicació social, i altres realitats obertes a l'evangelització, com l'amor, la família, l'educació d'infaants i adolescents, el treball professional, el patiment.

La primera tasca dels laics en el món és «complir amb fidelitat els seus deures temporals, guiats sempre per l'esperit evangèlic» (GS 43). Ser un bon pare, un professional competent, un ciutadà honest, un veí solidari, un estudiant responsable, un esportista exemplar. En la seva exhortació sobre la santedat, el Papa parla dels «sants de la porta del costat», és a dir, la santedat viscuda per persones que viuen a prop nostre. Escriu: «M'agrada veure la santedat en el poble de Déu pacient: en els pares que crien amb tant d'amor els seus fills, en aquests homes i dones que treballen per portar el pa a casa seva, en els malalts, en les religioses ancianes que continuen somrient. En aquesta constància per continuar endavant dia a dia, hi veig la santedat de l'Església militant» (GE 7).

El laic és present en el món per sembrar-hi la llavor de l'Evangeli i transformar-lo. Té la missió de ser «sal»,

«llum» i «llevat» al bell mig del món. L'objectiu de la seva missió és transformar els ambients, canviar els criteris d'actuació, orientar els plantejaments i il·luminar-los amb la llum de l'Evangeli.

El cristianisme no es pot recloure a les sagristies. Ha de sortir al carrer. La missió no es pot fer solament des dels ambons de les esglésies o a les sales de catequesi. Cal col·locar els ambons als tallers i a les fàbriques, als poderosos mitjans de comunicació social, a les oficines, a les escoles i instituts, als taulells de les botigues, a la família, a les escales dels veïns, a les associacions civils. Aquí cal col·locar els ambons. I aquest és el lloc dels laics creients, aquest és el seu temple i on són evangelitzadors.

La presència dels laics en el món no es realitza tan sols a títol individual. Ells són veritable Església present en el món. «Així, tot laic, en virtut dels dons que li han estat atorgats, es converteix en testimoni i simultàniament en instrument viu de la missió de la mateixa Església en la mesura del do de Crist» (LG 33).

